

[H. C. Hansen.]

periode at forøge den samlede produktion i Vesteuropa med 25 pct. Men jeg synes ikke, regeringen har gjort noget for at opfylde denne beslutning — tværtimod. Hvorledes har regeringen tænkt sig at bringe denne beslutning i overensstemmelse med planerne om en videre liberalisering, bygget på en pengepolitik, der reducerer produktion og beskæftigelse? Eller tænker regeringen på at ændre sin samlede økonomiske politik — hvad jeg allerede indledningsvis under henvisning til udtalelser af den højtærede minister har spurgt om. Jeg synes ikke, spørgsmålet kan besvares blot med et par almindelige talemåder om konkurrencens betydning som stimulans specielt for industrien. Det er jo nemlig på forhånd ikke let at indse, at der skulle komme noget fornuftigt ud af på een gang at åbne for en varestrom udefra og så samtidig føre en pengepolitik, der bremser udvidelsesmulighederne for dansk erhvervsliv.

Fra vor side vil der derimod være fuld tilslutning til en politik, der tager sigte på efterhånden at ændre vor erhvervsopbygning således, at vi får en større eksport, specielt af industriprodukter og industrielt forarbejdede landbrugsvarer. Desværre har vi hidtil ikke sporet større reel interesse hos regeringen for en sådan politik, hvad man må beklage.

Jeg vil også i denne forbindelse nævne, at vor mest udprægede eksportindustri — jern- og metalindustrien — i de senere måneder har vist nedadgående produktion. Den finans- og pengepolitiske stramning begrænses altså ikke til forbrugsvareindustrierne. Jeg ser ganske vist, at man siger det på møder rundt omkring i landet, men det kan ikke bilægges med tal. Man forsøger at fremstille det således, at man har overflyttet folk fra forbrugsvareindustrien til eksportindustrien. Man forsøger at sige, at man kun har bremset lidt på forbrugsvareproduktionen herhjemme, medens man har øget den øvrige produktion. Men det er jo ikke rigtigt — det er desværre forkert. Der er nu produktionsnedgang og stigende arbejdsløshed over praktisk talt hele linien. I en sådan situation må kræfterne samles om at få bragt den økonomiske aktivitet i vejret på ny, således at vi kan skabe forudsætningerne for den produktionsforøgelse,

som til syvende og sidst er den eneste vej til at bære forsvarsbyrderne uden et altfor stærkt pres på den brede befolknings levestandard. Det er her, problemerne ligger i dag, og når disse problemer er løst, så synes jeg, vi igen kan prøve på at finde veje til en videre frigørelse af handelen.

Må jeg til slut gøre en bemærkning om et mere specielt spørgsmål, som den højtærede handelsminister var inde på i sin fremsættelsestale; det drejer sig om samhandelen med Argentina. Den højtærede handelsminister var inde på den tanke, at man burde gennemføre en eksportafgift, hvorved man afkrævede eksportørerne en del af avancen ved eksporten og samtidig fik midler i hænde til at billigere importen. Tanken forekommer tiltalende, og den har jo ved adskillige tidligere lejligheder været rejst fra socialdemokratiets side. Så hvis den højtærede handelsminister tilsigter handling med de bemærkninger, ministeren har gjort om dette spørgsmål her i tinget, vil det ikke mangle på forhandlingsvilje fra vor side; men handelsministeren er naturligvis ganske klar over, at den nugældende vareforsyningslov ikke indeholder nogen bemyndigelse for ministeren til at pålægge en sådan eksportafgift eller til at anvende beløb herfra til billigere af importen. Den bemyndigelse, der tidligere var hertil, blev, som det vil erindres, taget ud af loven i 1949 efter stærkt pres ikke mindst fra den højtærede handelsministers partifæller. Det vil altså sige, at enten skal man indsætte en sådan beføjelse i loven, eller også skal man i givet fald fremsætte et lovforslag om dette forhold her på rigsdagen. Men uanset fremgangsmåden på dette område vil handelsministeren kunne regne med forhandlingsvilje fra vor side i dette spørgsmål.

Jeg skal indskrænke mig til disse bemærkninger ved denne første behandling, som jeg synes finder sted på vanskelige vilkår for rigsdagen, fordi rigsdagen ikke har noget samlet billede af regeringens økonomiske politik, og fordi man har en fornemmelse af, at meget svømmer i øjeblikket. Vi er naturligvis villige til at deltage i en saglig og også hurtig forhandling om det fremsatte lovforslag.

Anker Lau: Nu da vi kender det økonomiske resultat af året 1951, har jeg syntes,